



«Καλούμε όλα τα έθνη του ελεύθερου κόσμου να ενωθούν μαζί μας, για τη δημιουργία μιας νέας ατζέντας για αυτόν τον θεσμό: την ατζέντα της ελευθερίας».

Javier Milei* (Μετάφραση Nikos Maris)

«Καλησπέρα στις αρχές των Ηνωμένων Εθνών, στους εκπροσώπους των διαφόρων χωρών που απαρτίζουν τα Ηνωμένα Έθνη και σε όλους τους πολίτες του κόσμου που μας παρακολουθούν.

Για όσους δεν το ξέρουν, δεν είμαι πολιτικός, είμαι οικονομολόγος, ένας ελευθεριστής φιλελεύθερος οικονομολόγος, που δεν είχε ποτέ τη φιλοδοξία να γίνει πολιτικός, και που τιμήθηκε με τη θέση του Προέδρου της Δημοκρατίας της Αργεντινής, μετά την παταγώδη αποτυχία των κολεκτιβιστικών (σ.σ. σοσιαλιστικών) πολιτικών για περισσότερο από έναν αιώνα. Έναν αιώνα κολεκτιβιστικών πολιτικών που κατέστρεψαν τη χώρα μας.

Αυτή είναι η πρώτη μου ομιλία ενώπιον της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών και θα ήθελα να επωφεληθώ αυτής της ευκαιρίας για να προειδοποιήσω, με ταπεινότητα, τα διάφορα έθνη του κόσμου για το μονοπάτι που βαδίζουν εδώ και δεκαετίες και για τον κίνδυνο αποτυχίας αυτού του οργανισμού να εκπληρώσει την αρχική του αποστολή.

Δεν έρχομαι εδώ για να πω στον κόσμο τι να κάνει. Έρχομαι εδώ για να πω στον κόσμο, αφενός, τι θα συμβεί εάν τα Ηνωμένα Έθνη συνεχίσουν να προωθούν τις κολεκτιβιστικές πολιτικές, τις οποίες προωθούν στο πλαίσιο της εντολής της Ατζέντας 2030, και, από την άλλη, ποιες είναι οι αξίες που υπερασπίζεται η νέα Αργεντινή.

Θέλω να ξεκινήσω δίνοντας τα εύσημα, όπου οφείλονται αυτά τα εύσημα. Ο οργανισμός των Ηνωμένων Εθνών γεννήθηκε μέσα από τη φρίκη του πιο αιματηρού πολέμου στην παγκόσμια ιστορία, με κύριο στόχο να μην επαναληφθεί ποτέ. Για το σκοπό αυτό, ο οργανισμός θέτει τις θεμελιώδεις αρχές του, στην Οικουμενική Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Εκεί καταρτίστηκε μια βασική συμφωνία, βασισμένη σε ένα αξίωμα: ότι όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται ελεύθεροι και ίσοι σε αξιοπρέπεια και δικαιώματα.

Υπό την κηδεμονία αυτού του οργανισμού και με την υιοθέτηση αυτών των ιδεών —τα τελευταία 70 χρόνια— η ανθρωπότητα γνώρισε τη μεγαλύτερη περίοδο παγκόσμιας ειρήνης στην ιστορία, η οποία συνέπεσε επίσης με την περίοδο της μεγαλύτερης οικονομικής ανάπτυξης στην ιστορία. Δημιουργήθηκε ένα διεθνές φόρουμ, όπου τα έθνη μπορούσαν να διευθετήσουν τις συγκρούσεις τους μέσω συνεργασίας αντί να καταφεύγουν —αμέσως— στα όπλα, και επιτεύχθηκε κάτι αδιανόητο : οι πέντε μεγαλύτερες δυνάμεις στον κόσμο παρακάθονταν μόνιμα στο ίδιο τραπέζι, η καθεμία με το ίδιο δικαίωμα βέτο, παρά το γεγονός ότι είχαν εντελώς αντίθετα συμφέροντα.

Όλα αυτά δεν εξαφάνισαν τη μάστιγα του πολέμου, αλλά επιτεύχθηκε —προς το παρόν— το ότι καμία σύγκρουση δεν κλιμακώθηκε σε παγκόσμιες διαστάσεις. Το αποτέλεσμα ήταν ότι φτάσαμε από τους δύο παγκόσμιους πολέμους σε λιγότερο από 40 χρόνια (οι οποίοι μαζί στοίχισαν περισσότερες από 120 εκατομμύρια ζωές) σε 70 συνεχόμενα χρόνια σχετικής ειρήνης και παγκόσμιας σταθερότητας, υπό την αιγίδα ενός συστήματος που επέτρεπε σε όλες τις χώρες του κόσμου να να ενοποιηθούν εμπορικά, να ανταγωνίζονται μεταξύ τους και να ευημερούν. Γιατί όπου υπάρχει εμπόριο, δεν υπάρχουν σφαίρες —έλεγε ο Μπαστιά— γιατί το εμπόριο εγγυάται την ειρήνη, η ελευθερία εγγυάται το εμπόριο, και η ισότητα εγγυάται την ελευθερία ενώπιον του νόμου.

Με λίγα λόγια, αυτό που έγραψε ο Προφήτης Ησαΐας και αυτό που μπορεί να διαβάσει κανείς στο πάρκο απέναντι από το κτίριο του ΟΗΕ, εκπληρώθηκε:

Ο Θεός θα κρίνει ανάμεσα στα έθνη και θα διαμεσολαβήσει ανάμεσα σε πολλούς λαούς. Θα χτυπήσουν τα ξίφη τους σε άροτρα και τα δόρατά τους σε κλαδευτήρια. Έθνος δεν θα πάρει το σπαθί εναντίον Έθνους. Δεν θα ξέρουν πια τι είναι πόλεμος.

Αυτό συνέβη —κυρίως— υπό την αιγίδα των Ηνωμένων Εθνών, στις πρώτες δεκαετίες του, και ως εκ τούτου, από αυτή την προοπτική, μιλάμε για μια αξιοσημείωτη επιτυχία στην ιστορία των εθνών, που δεν μπορεί να αγνοηθεί. Ωστόσο —σε κάποιο σημείο— και όπως συμβαίνει συνήθως με τις περισσότερες από τις γραφειοκρατικές δομές που δημιουργούμε εμείς οι άνθρωποι, αυτός ο

οργανισμός έπαψε να παρακολουθεί τις αρχές που περιγράφονταν στην ιδρυτική του διακήρυξη και άρχισε να μεταλλάσσεται. Ένας οργανισμός που προοριζόταν, ουσιαστικά, ως ασπίδα για την προστασία του Βασιλείου του Ανθρώπου μετατράπηκε σε έναν Λεβιάθαν με πολλά πλοκάμια, ο οποίος επιδιώκει να αποφασίζει όχι μόνο τι πρέπει να κάνει κάθε έθνος-κράτος, αλλά και το πώς πρέπει να ζουν όλοι οι πολίτες του κόσμου. Έτσι φτάσαμε από έναν οργανισμό που επιδίωκε την ειρήνη, σε έναν οργανισμό που επιβάλλει μια ιδεολογική ατζέντα στα μέλη της, σε μυριάδες θέματα, που συναπαρτίζουν την ζωή του ανθρώπου στην κοινωνία.

Το επιτυχημένο μοντέλο των Ηνωμένων Εθνών, η προέλευση του οποίου μπορεί να αναχθεί στις ιδέες του Προέδρου Wilson, ο οποίος μίλησε για την κοινωνία της «ειρήνης χωρίς (πολεμική) νίκη» και που βασιζόταν στη συνεργασία των εθνικών κρατών, έχει εγκαταλειφθεί. Έχει αντικατασταθεί από ένα μοντέλο υπερεθνικής διακυβέρνησης διεθνιστών γραφειοκρατών, που επιδιώκουν να επιβάλουν έναν συγκεκριμένο τρόπο ζωής στους πολίτες του κόσμου. Αυτό που συζητείται αυτή την εβδομάδα, εδώ, στη Νέα Υόρκη, στη Σύνοδο Κορυφής για το Μέλλον, δεν είναι τίποτα άλλο από την εμβάθυνση αυτής της τραγικής πορείας που έχει υιοθετήσει αυτός ο θεσμός. Έτσι, η εμβάθυνση ενός μοντέλου που, σύμφωνα με τα λόγια του ίδιου του Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, απαιτεί τον καθορισμό ενός νέου κοινωνικού συμβολαίου σε παγκόσμια κλίμακα, επαυξάνοντας τις δεσμεύσεις της «Ατζέντας 2030».

Θέλω να είμαι σαφής σχετικά με τη θέση της ατζέντας της Αργεντινής: η «Ατζέντα 2030», αν και έχει καλές προθέσεις στους στόχους της, δεν είναι τίποτα άλλο από ένα υπερεθνικό κυβερνητικό πρόγραμμα, σοσιαλιστικής φύσης, που επιδιώκει να λύσει τα προβλήματα της νεωτερικότητας με λύσεις που παραβιάζουν την κυριαρχία των εθνικών κρατών και παραβιάζει το δικαίωμα των ανθρώπων στη ζωή, την ελευθερία και την ιδιοκτησία. Είναι μια ατζέντα που στοχεύει στην επίλυση της φτώχειας, της ανισότητας και των διακρίσεων με νομοθετήματα που απλώς τις εμβαθύνουν. Γιατί η παγκόσμια ιστορία δείχνει ότι ο μόνος τρόπος για να διασφαλιστεί η ευημερία είναι ο περιορισμός της εξουσίας του «μονάρχη», η εγγύηση της ισότητας ενώπιον του νόμου και η υπεράσπιση του δικαιώματος των ατόμων στη ζωή, την ελευθερία και την ιδιοκτησία.

Ήταν ακριβώς η υιοθέτηση αυτής της ατζέντας, η οποία υπακούει σε προνομιακά συμφέροντα, η εγκατάλειψη των αρχών —που περιγράφονται στην Οικουμενική Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων των Ηνωμένων Εθνών— η οποία παραμόρφωσε τον ρόλο αυτού του θεσμού και τον έθεσε σε λάθος μονοπάτι. Έτσι, είδαμε το πώς ένας οργανισμός, που γεννήθηκε για να υπερασπιστεί τα δικαιώματα του ανθρώπου, κατέληξε να γίνει ένας από τους κύριους υποστηρικτές της συστηματικής παραβίασης της ελευθερίας, όπως, για παράδειγμα, με τις παγκόσμιες καραντίνες κατά το έτος 2020, που θα έπρεπε να θεωρούνται έγκλημα κατά της ανθρωπότητας.

Ο ίδιος Οργανισμός που ισχυρίζεται ότι υπερασπίζεται τα ανθρώπινα δικαιώματα, επέτρεψε σε αιματηρές δικτατορίες, όπως οι (σ.σ. σοσιαλιστικές) Κούβα και

Βενεζουέλα, να ενταχθούν στο Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, χωρίς την παραμικρή μομφή. Ο ίδιος Οργανισμός που ισχυρίζεται ότι υπερασπίζεται τα δικαιώματα των γυναικών, επιτρέπει σε χώρες που τιμωρούν τις γυναίκες τους επειδή άφησαν ακάλυπτο το δέρμα τους, να ενταχθούν στην Επιτροπή για την Εξάλειψη των Διακρίσεων κατά των Γυναικών.

Ο ίδιος Οργανισμός, συστηματικά, ψήφισε κατά του Κράτους του Ισραήλ, το οποίο είναι η μόνη χώρα στη Μέση Ανατολή που υπερασπίζεται τη φιλελεύθερη δημοκρατία, ενώ ταυτόχρονα επιδεικνύει πλήρη ανικανότητα να ανταποκριθεί στη μάστιγα της τρομοκρατίας.

Στον οικονομικό τομέα, προωθούνται κολεκτιβιστικές πολιτικές, που απειλούν την οικονομική ανάπτυξη, παραβιάζουν τα δικαιώματα ιδιοκτησίας και εμποδίζουν την φυσική οικονομική διαδικασία, εμποδίζοντας τις λιγότερο προνομιούχες χώρες στον κόσμο να απολαμβάνουν ελεύθερα τους δικούς τους πόρους, ώστε να προχωρήσουν.

Κανονισμοί και απαγορεύσεις που προωθούνται ακριβώς από τις χώρες, που αναπτύχθηκαν χάρη στο να κάνουν το ίδιο πράγμα το οποίο σήμερα καταδικάζουν. Επιπλέον, προωθείται μια τοξική σχέση μεταξύ των πολιτικών της παγκόσμιας διακυβέρνησης και των διεθνών οργανισμών δανεισμού, απαιτώντας από τις πιο παραμελημένες χώρες να δεσμεύουν πόρους που δεν έχουν, σε προγράμματα που δεν χρειάζονται, μετατρέποντάς τες σε αιώνιους οφειλέτες, για να προωθήσουν την ατζέντα των παγκόσμιων ελίτ.

Ούτε η κηδεμονία του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ (WEF) βοήθησε, όπου προωθούνται οι γελοίες, κοντόφθαλμες πολιτικές των Μαλθουσιανών —όπως οι πολιτικές «μηδενικών εκπομπών» CO2— που βλάπτουν ιδιαίτερα τις φτωχές χώρες. Το ίδιο και με τις πολιτικές που σχετίζονται με τα σεξουαλικά και αναπαραγωγικά δικαιώματα, όταν το ποσοστό γεννήσεων στις δυτικές χώρες πέφτει κατακόρυφα, προαναγγέλλοντας ένα ζοφερό μέλλον για όλους.

Ούτε ο Οργανισμός εκπλήρωσε ικανοποιητικά την αποστολή του να υπερασπίζεται την εδαφική κυριαρχία των μελών της, όπως εμείς οι Αργεντινοί γνωρίζουμε από πρώτο χέρι, στη σχέση με τα νησιά Μαλβίνες. Και φτάσαμε μάλιστα σε μια κατάσταση στην οποία το Συμβούλιο Ασφαλείας, που είναι το πιο σημαντικό όργανο αυτού του Σώματος, έχει στρεβλωθεί, επειδή το βέτο των μόνιμων μελών του έχει αρχίσει να χρησιμοποιείται για την υπεράσπιση των ιδιαίτερων συμφερόντων ορισμένων.

Έτσι βρισκόμαστε σήμερα, με έναν οργανισμό που είναι ανίκανος να δώσει λύσεις σε πραγματικές παγκόσμιες συγκρούσεις, όπως η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, η οποία έχει ήδη στοιχίσει τη ζωή σε περισσότερους από 300.000 ανθρώπους, αφήνοντας, παράλληλα, το στίγμα ενός εκατομμυρίου -και πλέον- τραυματιών. Έναν οργανισμό που, αντί να αντιμετωπίζει αυτές τις συγκρούσεις, επενδύει χρόνο και προσπάθεια για να επιβάλει στις φτωχές χώρες τι και πώς πρέπει να παράγουν, με ποιον πρέπει να έχουν σχέσεις, τι πρέπει να τρώνε, και σε τι πρέπει να

πιστεύουν, όπως το παρόν Σύμφωνο Για Το μέλλον σκοπεύει να υπαγορεύσει.

Αυτός ο μακρύς κατάλογος λαθών και αντιφάσεων δεν ήταν χωρίς κόστος, αλλά είχε ως αποτέλεσμα την απώλεια της αξιοπιστίας των Ηνωμένων Εθνών στα μάτια των πολιτών του ελεύθερου κόσμου και την στρέβλωση των λειτουργιών του.

Ως εκ τούτου, θα ήθελα να απευθύνω μια προειδοποίηση: βρισκόμαστε στο τέλος ενός κύκλου. Ο κολεκτιβισμός και η ηθική στάση της «αφυπνιστικής» (woke) ατζέντας, συγκρούστηκαν με την πραγματικότητα και δεν έχουν πλέον να προσφέρουν αξιόπιστες λύσεις στα πραγματικά προβλήματα του κόσμου. Στην πραγματικότητα, δεν τις είχαν ποτέ. Εάν η Ατζέντα του 2030 απέτυχε —όπως αναγνωρίζουν οι ίδιοι οι υποστηρικτές της— η απάντηση θα πρέπει να είναι το να αναρωτηθούμε αρχικά εάν ήταν ένα κακοσχεδιασμένο πρόγραμμα, να αποδεχτούμε αυτήν την πραγματικότητα και να αλλάξουμε πορεία. Δεν μπορούμε να επιμείνουμε στο λάθος διπλασιάζοντας το διακύβευμα σε μια ατζέντα που έχει αποτύχει. Το ίδιο συμβαίνει πάντα με τις ιδέες που προέρχονται από την αριστερά: σχεδιάζουν ένα μοντέλο σύμφωνα με το τι οφείλουν να είναι τα ανθρώπινα όντα —σύμφωνα με εκείνους— και όταν τα άτομα, ελεύθερα, ενεργούν διαφορετικά, δεν έχουν καλύτερη λύση από το να περιορίσουν, να καταστείλουν και να καταπατήσουν την ελευθερία τους.

Εμείς στην Αργεντινή έχουμε ήδη δει με τα μάτια μας τι βρίσκεται στο τέλος αυτού του δρόμου του φθόνου και των θλιβερών παθών: η φτώχεια, η βαναυσότητα, η ανομία και η μοιραία εξάλειψη της ελευθερίας. Έχουμε ακόμα χρόνο για να αλλάξουμε αυτή την πορεία.

Θέλω να ξεκαθαρίσω κάτι, για να μην υπάρχουν παρερμηνείες: η Αργεντινή, η οποία διέρχεται μια βαθιά διαδικασία αλλαγής, αποφάσισε να ασπαστεί τις ιδέες της ελευθερίας. Εκείνες τις ιδέες που λένε ότι όλοι οι πολίτες γεννιούνται ελεύθεροι και ίσοι ενώπιον του νόμου, ότι έχουμε αναπαλλοτρίωτα δικαιώματα που παραχωρούνται από τον Δημιουργό, μεταξύ των οποίων το δικαίωμα στη ζωή, την ελευθερία και την ιδιοκτησία. Αυτές οι αρχές, που καθοδηγούν τη διαδικασία αλλαγής που πραγματοποιούμε στην Αργεντινή, είναι επίσης οι αρχές που θα καθοδηγούν τη διεθνή συμπεριφορά μας από εδώ και στο εξής.

Πιστεύουμε στην υπεράσπιση της ζωής για όλους. Πιστεύουμε στην υπεράσπιση της ιδιοκτησίας για όλους. Πιστεύουμε στην ελευθερία του λόγου για όλους. Πιστεύουμε στην θρησκευτική ελευθερία για όλους. Πιστεύουμε στην ελευθερία του εμπορίου για όλους. Και πιστεύουμε στον περιορισμό του ρόλου των κυβερνήσεων, όλων.

Και επειδή σε αυτούς τους καιρούς, ό,τι συμβαίνει σε μια χώρα επηρεάζει γρήγορα και τις άλλες, πιστεύουμε ότι όλοι οι άνθρωποι πρέπει να ζουν ελεύθεροι από την τυραννία και την καταπίεση, είτε έχει την μορφή της πολιτικής καταπίεσης και, της οικονομικής σκλαβιάς, είτε του θρησκευτικού φανατισμού. Αυτή η θεμελιώδης ιδέα δεν πρέπει να μένει απλώς στα λόγια, πρέπει να υποστηριχθεί με πράξεις, διπλωματικά, οικονομικά και υλικά, μέσω της συνδυασμένης δύναμης όλων των

χωρών που υπερασπίζονται την ελευθερία.

Αυτό το δόγμα της νέας Αργεντινής δεν είναι ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο από την αληθινή ουσία του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, δηλαδή τη συνεργασία των Ηνωμένων Εθνών για την υπεράσπιση της ελευθερίας. Εάν τα Ηνωμένα Έθνη αποφασίσουν να επανακτήσουν τις αρχές για τις οποίες ιδρύθηκαν και να προσαρμόσουν ξανά τον ρόλο για τον οποίο σχεδιάστηκαν, μπορείτε να βασιστείτε στην ακλόνητη υποστήριξη της Αργεντινής στον αγώνα για ελευθερία.

Θα πρέπει επίσης να γνωρίζετε ότι η Αργεντινή δεν θα υποστηρίξει καμία πολιτική που συνεπάγεται τον περιορισμό των ατομικών ελευθεριών, του εμπορίου ή παραβίαση των φυσικών δικαιωμάτων των ατόμων, ανεξάρτητα από το ποιος την προωθεί ή πόση συναίνεση έχει αυτός ο θεσμός. Για το λόγο αυτό, θέλουμε να εκφράσουμε, επίσημα, τη διαφωνία μας για το Σύμφωνο του Μέλλοντος, που υπογράφηκε την Κυριακή, και καλούμε όλα τα έθνη του ελεύθερου κόσμου να ενωθούν μαζί μας, όχι μόνο για να διαφωνήσουν με αυτό το σύμφωνο, αλλά και στη δημιουργία μιας νέας ατζέντας για αυτόν τον ευγενή θεσμό: την ατζέντα της ελευθερίας.

Από σήμερα να ξέρετε ότι η Δημοκρατία της Αργεντινής θα εγκαταλείψει τη θέση της ιστορικής ουδετερότητας που μας χαρακτήριζε και θα βρίσκεται στην πρώτη γραμμή του αγώνα για την υπεράσπιση της ελευθερίας. Γιατί, όπως είπε ο Thomas Paine, «όσοι θέλουν να δρέψουν τις ευλογίες της ελευθερίας πρέπει, ως άνδρες, να υπομείνουν την βάσανο της υπεράσπισής της».

Είθε ο Θεός να ευλογεί τους Αργεντινούς και όλους τους πολίτες του κόσμου και οι δυνάμεις του ουρανού να είναι μαζί μας.

Ζήτω η ελευθερία...

* Το κείμενο της ομιλίας του αναρχοκαπιταλιστή Προέδρου της Αργεντινής, Javier Milei, στην καθιερωμένη σύνοδο του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, στις 24 Σεπτεμβρίου 2024.

[Πηγή](#)